

VARGA LILLA

Emlék

Egy fűszálat adsz a kezembe,
még egyet,
még egyet,
még egyet,
és még,
kész szénaboglya gyúlik körénk,
de te már nem emlékszel,
az előzőre sem, amit odaadtál,
meg arra se, ki vagyok,
mi a nevem,
vagy a délutáni fagyikra sem,
néha rám mosolyogsz,
nyögsz valamit,
érthetetlenül,
és újabb fűszállal gazdagítod
a gyűjteményt,
nem veszed észre, hogy már csak te vagy,
nincs kinek add a következőt,
még egyet,
még egyet,
még egyet,
és még,
mind elmentünk,
te vagy egyedül,
ne engedj be.



Miniszternézőbe'

UTAZÁSAIM BENJAMINNAL

Egyszer Wuhanban voltam,
miniszternézőbe'.

Régen volt, épphogy csak akkor töltöttem a tizennyolcat,
mikor az a hír kapott lábra,
hogy Wuhanban,
ott sétál az a miniszter, minden nap kettő és három között,
ott lézeng valami parkban, beszélget is néha az öregekkel.

Még sosem láttam minisztert.

Látni akartam, kíváncsi voltam,
milyen egy igazi, egy élő valaki, akinél hatalom van,
akkoriban volt pár érdekes ötletem, elismerem,
ezeket jobb esetben kinövi az ember,
de akkor, tizennyolc évesen, mégiscsak elmentem,
– Wuhanba,
megnéztem magamnak azt a minisztert,
és leültem mellé a padra, ahol galambokat etetett.

Ültünk ott vagy fél órát, aztán felállt,
és otthagya engem a padon, az öregeket a parkban,
a galambokat meg a villanydróton,
elment.

– És milyen volt?
– Mi?
– Hát a miniszter?
– Öreg.

Von vállat, és tovább sétálunk, már valami másról mesél,
de én valahogy még mindig látom a miniszterét,
ahogy galambokat etet valahol messze,
Wuhanban, egy parkban, azon merengve,
milyen színű öltönye lehetett a -

A macskás nő

A macskás nő siránkozik.
Jajong, sápítózik.
Siránkozik. – megdőglött a macskája
Nem tudjuk, mi lesz így vele.
Hogy fogjuk hívni, mikor ---

A macskáját elvesztett nő már nem zokog.
Kimegyünk megnézni, él-e még egyáltalán.
Gyakran nem tudjuk, van-e még benne élni akarás.
Ül az ajtaja előtt a földön,
fekete-fehér kockás-repedt kövön,
félíg a lábtörlőjén,
ott kuporog,
hosszú, szürke ruháján most fekete kendő.
Gyászolja a macskáját.

Maga elé mered, nem tudjuk, mire gondol ilyenkor.
Azt képzeljük, régi emlékeket idéz a korból,
mikor még okkal neveztük macskás nőnek,
mikor még meg volt a macskája,
mikor még utálhattuk a szagát,
a macskája vizeletének szagát,
ami belengte az egész házat, az erkélyeket,
mindenhová bekúszt az ezáltal,
kicsit a mi macskánk is lett így,
a macskás nő macskája.

A macskagyászoló nő felkel egy nap a földről.
Bemegy a lakásába – előszobájában vörös muskátlik.
Nézzük, ahogy becsukja maga mögött az ajtót.
Kopott, zöld ajtó.
Rajta karomnyomok.
Azt hisszük, most eltemeti magát az egykori macskás nő.
Eltemetkezik.
Azt hisszük, gyerek-kopogásra sem nyit ajtót, soha többé.